

Догма одноосібності

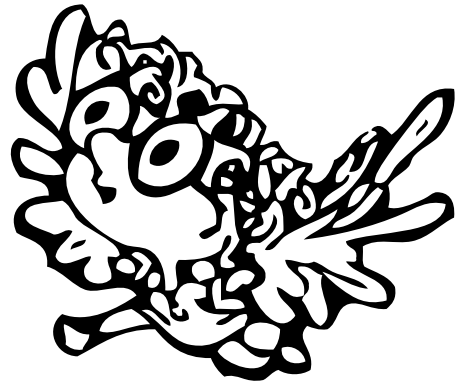
Істина та щастя завжди народжуються в доброму задумі однієї людини, який згодом узгоджується з іншими людьми. Такою є догма одноосібності у нашій релігії. Бог каже, що одна душа є спільнотою, спільнота душ є душею. Наші релігійні організації, душевні спільноти, створюються душами-хранителями віри, особисто покликаними Богом. Якщо хранитель віри є колективним, його воля має ґрунтуватися на однастайній згоді усіх душ-учасниць. Однак слово Боже підказує, що на питання про число віруючих в душевній спільноті слід відповідати: не число, а душевність наближає до істини (Діал. 10).

Звичка оцінювати організації за їх чисельністю така ж вкорінена у нашій свідомості, як інстинкти та почуття людини. У натовпі ми відчуваємо організованість та силу, інстинктивно бажаємо приєднатися до натовпу, переконуємо себе, що нормально і радісно бути в більшості.

Однак досвід підказує нам, що керуватися почуттями та інстинктами не завжди правильно. Наприклад, коли нам доводиться випадково взяти в руки пластиковий стакан з надто гарячою кавою і цей стакан нестерпимо пече, інстинкти підказують нам упустити цей стакан на підлогу, не думаючи про те, що можна при цьому обпікти ноги, заляпати одяг та килим, тощо. Зусиллям волі можна притамувати біль та поставити стакан на стіл. В іншому разі, піддаючись інстинктам, ми втрачаємо контроль над ситуацією і породжуємо хаос. Звісно, такий прояв хаосу, як зіпсований одяг чи калюжа на підлозі, не надто велика проблема. Але інстинкти можуть підвести і у складніших ситуаціях, коли один прояв нестриманості може призвести до серйозних втрат - скажімо, якщо під дією багатообіцяючої реклами та порад друзів ви довірите свої заощадження фінансовій піраміді, яка збанкрутує за кілька місяців, а могли б цього уникнути, поцікавившись, чи бере участь ця організація у фонді гарантування вкладів, чи публікується її щорічна фінансова звітність, тощо.

Ви знайдете багато прикладів оманливих почуттів та вражень у власній пам'яті, власному досвіді. Всім нам доводилося розчаровуватися у міфі про обов'язкову правоту народу, більшості, багатьох та казках про обов'язкову неправоту егоїстів, індивідуалістів, ненормальних одинаків.

Скупчення людей під впливом непевних почуттів найчастіше не віщує нічого доброго. І лише тоді, коли вільний розум, не тонучи у вирі почуттів, створює мудрий задум, а Бог чудом допомагає багатьом зрозуміти та підтримати його - істина з індивідуального одкровення перетворюється у суспільний договір, спільну добру волю громади.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 4 (18)

27.02.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

Любиш домовлятися?

Притча.

Релігійний
бюлетень
№ 4 (18)
27.02.2013

Ця історія народилася в маршрутному мікроавтобусі, що, хитаючись, мов колиска, їхав взимку ввечері від центру міста до спального мікрорайону. Темрява в салоні, наче міцно заварений чай, була густою та гарячою від тісняви пасажирів, що сиділи, стояли згорблені, наступали на ноги один одному і ледве утримували рівновагу, хапаючись за одяг сусідів. Один тьмяний ліхтарик біля дверей маршрутки освітлював липку коричневу тінь, як маленький шматочок лимону.

Гришко куняв сидячи, бо не боявся пропустити свою кінцеву зупинку: водій завжди розбудить. Раптом він прокинувся, підняв голову. Поряд з ним стояла дівчина, яку він не сподівався побачити навіть уві сні. У її статурі було щось нескінченно знайоме і радісне, лоскотне й свіже, як весіння трава. Він, не замислюючись, розглядав її, насолоджуючись кожною секундою. Вона так само розглядала його.

За кілька зупинок, ще далеко від кінцевої, дівчина вийшла з маршрутки. Хлопець слідував за нею. Вони навіть не розмовляли: в обіймах долі затишніше було мовчки йти разом. Дівчина відкрила двері під їзду магнітним ключем, двоє піднялися на ліфті на сімнадцятий поверх і прийшли до її квартири.

Сіли поряд на дивані. Дівчина заговорила першою: "Мене звуть Ніна". "Ти мені подобаєшся" – відповів Гришко. Обоє замислились.

"Що ми можемо зробити разом? Я нічого не знаю про тебе, ти нічого не знаєш про мене" – міркував вголос Гришко. "Інші б почали цілуватися" – з посмішкою сказала Ніна. "Але я відчуваю, що ти теж хочеш від життя більшого" – відповів Гришко. "Точно. Зараз я ніхто і ти ніхто" – дівчина гнівно струснула головою.

"Інші б подумали, що вдвох ми вже пара. Але це сталося само собою. Це не наша заслуга, і ми залишилися ніким, як і були ніким" – хлопець пересів з дивану на підлогу і прихилився до її ноги. Ніна продовжила: "Ми покохаємося і народимо дітей, які будуть ніким. І всі будуть переконувати нас в тому, що ми чудова пара, що наші діти дуже талановиті, а тим часом ми знатимемо, що ми ніхто і наші діти будуть

ніким. Як я ненавиджу паскудні банальності!"

Гришко виключив світло, і вони лягли поряд на підлогу, вдивляючись у порожнечу суцільної темряви.

"Хто взагалі вигадав поцілунки? Іноді це приємно, але не більше того. Стара мокра забавка. Навіть смішно дивитися на це в фільмах" – міркувала дівчина. "Спілкуватися приємніше: треба думати, фантазувати" – продовжив хлопець. "Як ти гадаєш, ми з тобою зможемо стати кимось?" – "Весь світ проти нас. Всі хочуть, щоб я накинувся на тебе, як звір, щоб ми кохалися, народжували дітей і були ніким, і щоб наші діти були ніким, і щоб діти наших дітей були ніким. Нам навіть заплачать, щоб ми народжували порожнечу та виховували порожнечу." – "Не продамся! Люблю тебе!" – "Не продамся! Люблю тебе!"

Вони ввімкнули світло, кивнули один одному і розійшлися.

Минуло три роки.

Гришко створив міжнародний сайт з недорогими відеоуроками навчання основам двадцяти мов світу.

Ніна організувала виставку своїх малюнків, на якій вони знову зустрілися.

"Я хочу вивчити хінді на твоєму сайті" – сказала вона.

"Я хочу проілюструвати деякі відеоуроки твоїми прекрасними малюнками" – відповів він.

"Отже, разом ми можемо зробити дещо серйозне" – підказала Ніна. "І ми навчимо наших дітей володіти всіма мовами та прикрашати життя всіма фарбами, які тільки можна собі уявити" – погодився Гришко та обняв її.

А в двох кроках від них заплакала маленька дівчинка. Від її реву здригалися стіни художньої галереї. Батькам цієї дитини сподобалася реклама виставки в модному журналі. Вони вирішили розважитись всією родиною, а коли прийшли, роздратувалися тим, що це занадто розумне мистецтво. І почали сваритися, з'ясовувати, хто кого потягнув на виставку.

Ніна й Гришко підійшли до ревуни. Присіли поряд з нею. Ніна запропонувала, показуючи пальцем на найближчий малюнок: "Хочеш, розповім, що тут намальовано?". Дівчинка заспокоїлася і спитала, схлипуючи, як зробити, щоб батьки не сварилися. Ті вже замовкли, стали поряд і мовчали, геть червоні.

"Як ви познайомилися?" – поцікавилася Ніна. "Зустрілися на природі, випили, він одразу зтягнув мене в свій намет... Ви знаєте, як це буває" – пояснила мати дівчинки. "У них інша, правильна любов" – рішуче заперечила донька своїй матері – "Я теж так хочу! Навчіть мене, бо я знову буду плакати!"

Ніна й Гришко гучно засміялися, так весело було почути цей дитячий шантаж.

"Ти вже вмієш!" – ледве стримуючи сміх, пояснила Ніна.

"Як?!" – здивувалася дівчинка.

Замість відповіді Гришко спитав: "Любиш домовлятися?"

І дівчинка з розумінням кивнула. А потім посмішка розцвіла на її обличчі, і всі сльози раптом зникли з очей, наче їх ніколи не було.

Чому ми віруємо в Бога без доказів?

Релігійний
біюлетень
№ 4 (18)
27.02.2013

У Священному писанні сказано, що віруючим в найвищу цінність людини слід спілкуватися з інакомислячими для взаємного духовного збагачення (Діал. 5-6). Зокрема, Бог вчить нас, що атеїзм досконалий як заперечення недосконалих уявлень про Бога (Діал. 12). Атеїсти зазвичай вимагають від віруючих доказів існування Бога. Як чесно відповісти їм та собі на просте питання: чому ми віримо в Бога без доказів?

У науці є поняття аксіоми - очевидної істини, що приймається на віру без доказів. Якби релігія була наукою, Бог для віруючих був би аксіомою. Віра в Бога являє собою визнання очевидної істини, що не потребує доказів. Ми віримо в Бога, подумки спілкуємося з Богом, знаходимо його в своїй душі, впізнаємо його добру волю в своїй добрій волі. Ми знаємо, що Бог - це одушевлена, всеохоплююча, вічна істина, яку неможливо відкинути, бо у своїй повноті вона включає в себе і свою протилежність. Наша віра узгоджує протилежності, тому що ми віримо в єдність всього мислимого та відчутного і називаємо Богом цю єдність, в безмежності якої буття і небуття єдиносущі та неподільні.

Не всі готові до такого узгодження. Багато хто вважає більш природним протиставляти почуття думкам: відчутне приймати на віру, вигадане вважати несправжнім і відкидати. Послідовне заперечення всього мислимого – теж цілісний погляд на дійсність, істинний і повноцінний, з нашої точки зору, божественний: поки ми узгоджуємо протилежності вірою в їх спричиненість однією істиною, інші можуть собі узгоджувати протилежності вірою в їх спричиненість однією помилкою. Універсальність заперечення дозволяє атеїстам скидати поняття Бога з вершини аксіоматичності у прірву спростованих теорій, тим самим стверджуючи, з нашої точки зору, божественність заперечення.

Оголошувати існування Бога науковою гіпотезою з метою серйозного обговорення експерименту для виявлення Бога так само абсурдно, як долучати збірку казок до кримінальної справи з дивним наміром висунути видавцю обвинувачення у шахрайстві. Не існує наукової гіпотези Бога, що відповідала б критерію необхідної підстави Аристотеля і критерію спростовуваності Поппера. Бог - прояв суверенітету традиції, Бог суб'єктивний: він існує чи не існує для вірних традиції у відповідності з тим, як їх традиція вирішує це питання. Навіть учений, що вивчає релігії, повинен чесно визнати, що для нього заперечувати або стверджувати існування Бога є виходом за межі своєї спеціальної компетенції, подібним до того, якби

бухгалтер парламенту піднявся на високу трибуну і, оголошуючи зарплатну відомість, ловив на слові депутата-комуніста з його порожніми промовама в робочий час про те, що батьківщину треба любити безкоштовно.

Слід зазначити, що деякі послідовні атеїсти усвідомлюють всю повноту і беззаперечність божественного, аксіоматичність Бога для віруючих, хоча і схильні, на відміну від віруючих, вважати це недоліком, а не перевагою людської природи. Ось роздуми атеїста К. Бояршина на цю тему: "Причина висунення "гіпотези" бога лежить за межами чуттєвого досвіду і раціонального мислення. Це наслідок вродженого дефекту інтуїції - одвічного загальнолюдського пороку. В свій час одушевляли і каміння, і воду. Вам доводилося коли-небудь лаяти останніми словами несправну річ? Вітаю, вам не чужі анімістичні зачатки релігії. Щоб мислити абстрактно, треба вміти узагальнювати. Місце конкретних речей займають узагальнені універсальні позначення - "дерево" позначає всі дерева, "камінь" - всі камені. Конкретні образи в голові змінилися поняттями. І те, і інше "зсередини" людської свідомості виглядає однаково реальним. Отже, в основі "гіпотези" бога лежать не досвід і міркування, а три апіорні інтуїтивні помилки, наслідок еволюційних компромісів в конструкції людського розуму. За назвою тих культурних явищ, до яких вони призводять, їх можна назвати - анімізм, креаціонізм та ідеалізм. "Баги" в "прошивці" людського мозку породжують агресивний інформаційний вірус, що легко заражає навіть тих, хто, здавалося б, мав бути захищений від нього. Що ж отримує людина, яка підносить психологічну ілюзію бога на рівень "гіпотези" і пристрасно підшукує для неї "докази"? Незбагненність бога нівелює пояснювальну силу припущення про його існування». Попри вірність матеріалістичній догмі автора-атеїста, який написав усе це, не можна не відзначити його інтелектуальний подвиг в узгодженні матеріалістичної традиції з релігійними. Цьому атеїсту вистачило сміливості підійти впритул до визнання того, що одушевлення, узагальнення і самоцінність думок природно притаманні людському розуму і втілюють єдність буття в особистості Богатворця, прикладі досконалої людяності, явленої в усьому відчутному і мислимому. Бог включає в себе віру в Бога і заперечення Бога, розуміння Бога і нерозуміння Бога, тому що Бог єдиний і цілісний і уособлює найвищу цінність людини, одушевляє вічність. Чим більше недосконалих богів висміює атеїст, тим більше йому хочеться вишукувати і вигадувати нових богів, щоб піддати їх запереченню; натхненний творець заперечень так само спілкується з Богом в особі заперечення, як віруючі в найвищу цінність людини спілкуються з Богом в особі самостверженої дійсності.

Питання про існування Бога – всього лише інструмент, демонстрація заперечення: ставлячи це питання, атеїст ставить під сумнів очевидність існування Бога, і це вже самодостатня істина. Розглянемо дві альтернативи, породжені цим питанням. Можна легко довести, що Бог існує, вибравши для цього своє вульгарне визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це небо; загальновідомо, що небо існує; в такому разі Бог існує. Подібні "докази" з точки зору більшості релігійних традицій допустимі як засіб зміцнення віри, хоча всерйоз їх не сприймають, тому що

беззаперечна істина існування Бога приймається на віру і не потребує доказів. Можна так само легко довести, що Бога нема, вибравши для цього своє вульгарне визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог - це серце розміром з Сонце; із анатомії відомо, що розміри людського серця далеко не астрономічні; в такому разі Бог не існує. Зрозуміло, такий «доказ» з точки зору віруючих буде нечесним, тому що являє собою богохульство. Та якщо віруючі правильно зрозуміють хід думок атеїста, вони не будуть гніватися на атеїста, бо бачитимуть напевне, що бог атеїста і Бог віруючого - це два абсолютно різних поняття.

Дійсно, окрім релігійного теїстичного поняття Бога, існує ще атеїстичне поняття бога.

В атеїзмі бог визначається як вигадка про насправді не існуючу надприродну особистість, від імені якої зловживають довірою людей корисливі шахраї, даючи нездійсненні обіцянки або безпідставно залякуючи людей і отримуючи від такого ошуканства особисту вигоду. В атеїзмі неіснування бога є аксіоматичним. Яскраві приклади – буддистський атеїзм, де істини шуньяти і анатмана не допускають існування ніякої надприродної істоти, або ж атеїстичне ставлення до язичницьких богів у монотеїзмі, табу на вигадування богів. Те, що заперечення Бога завжди здійснюється задля утвердження вищого авторитету, наприклад, наукової традиції, державницької традиції, зовсім не робить доказом такого заперечення посилення на науковий або державницький світогляд, для яких Бог є зайвою сутністю. Це заперечення шляхом волевиявлення, звичайна ірраціональна ворожість, гординя, небажання узгоджувати свої традиції з чужими. Звичайно, в релігійних традиціях теж чимало такої самої гордині, тому розвиток наукового атеїзму є справедливою відповіддю на шкідливу містику.

Заперечення сумнівного - це одна з форм утвердження безсумнівного. І прагнення атеїстів досягнути неосяжне, втискуючи поняття бога в наукові рамки, щоб потім спростувати його реалістичність, відповідає такій чесноті будь-якої традиції, як всеосязність світогляду.

Вірність традиції заперечення Бога змушує атеїстів вивчати і на свій негативний лад узгоджувати різні релігійні феномени, сперечатися з віруючими. Це допомагає розвитку релігійних традицій, виявленню та подоланню помилок.

Атеїсти виконують корисну роль санітарів лісу, звільнюючи всі релігії від безглузвих забобонів. І ми, віруючі в найвищу цінність людини, з Божою допомогою бачимо стверджуючу силу атеїстичних заперечень: те, що об'єднує весь світ з людиною в центрі його, і є Бог, як би це не називалося і що б під цим не розумілося на перший погляд – матерія, наука, держава, суспільство або просто заперечення як таке.

Поки науковий атеїзм обслуговує наукову традицію, стверджуючи наукову догму про пріоритет матерії та вторинність ідей, ми користуємося надбаннями науки для утвердження найвищої цінності людини. Коли світський атеїзм, обслуговуючи світську традицію, утверджує світську догму про те, що соціалізація важливіша за розумування, ми користуємося благами суспільного договору для утвердження віри в найвищу цінність людини. Таким чином Бог благословив нас розумно узгоджувати всі традиції. Адже розумність - найвища традиція. Атеїсти

ми або віруючі, в будь-якому разі найголовнішим є залишатися розумними людьми: послідовно зберігати раціональний підхід до усього; прагнути зрозуміти все своїм розумом; сумніватися в розумності своїх і чужих думок, перевіряючи і узгоджуючи їх, щоб зберегти розумність.

Атеїсти вважають Бога казкою, не розуміючи, що казки можуть бути такою ж засадничою реальністю, якою для них є матерія. Вони вишукують і викривають надприродне, нехтуючи казками, але забувають про те, що будь-яка людська думка містить елементи надприродного в силу своєї абстрактності, узагальненості, вищості над почуттями і відчуттями. Навіть упевненість атеїстів у тому, ніби можливо узагальнити одним словом "надприродне" все розмаїття релігійних віровчень, вже вкрай надприродна і наповнює слово "надприродне" вельми надприродним змістом. Якщо мислиме оголошується неіснуючим, тоді відчутне, "матерія", займає місце священного, експеримент та експертиза стають ритуалами. І саме поняття "матерії" надприродно узагальнюється, включаючи в себе всілякі заперечення мислимого. Матеріальність буття стає найпопулярнішою казкою сучасності.

Казки вчать думати, вигадувати, з розумінням зустрічати незвичне, не піддаючись агресивній ворожості. Без вигадки і без віри в свої фантазії, з одночасним усвідомленням їх суб'єктивності і прагненням удосконалити весь світ дієвою реалізацією своїх фантазій, ніяка традиція не буде розвиватися; зокрема й атеїстична – не дарма атеїсти вигадали безліч казок про суперечливість віри та різних неіснуючих богів, які лише віддалено нагадують реального Бога, в якого ми віруємо.

Нехтування фантазіями є ознакою деградації розуму, тому й любителю заперечувати доводиться вигадувати нові й нові предмети заперечення, поки він зберігає мудрість. Насправді, людина відрізняється від тварин насамперед тим, що людина - великий фантазер. І, природно, велика любителька заперечувати. Бо казки, які можуть приспати розум замість того, щоб пробудити, які отупляють, грабують, сварять людей замість того, щоб мотивувати, збагачувати, примирювати – це, дійсно, шкідливі фантазії. І з цими казками, з нестриманістю почуттів, на яких вони паразитують, борються всі розумні люди, незалежно від того, яким традиціям вони зберігають вірність.

Отже, ми віруємо в Бога без доказів, тому що Бог беззаперечний; Бог - єдність людини з нескінченним простором буття, з минулим, сьогоднішнім і майбутнім у всій повноті, відтворена безліччю самодостатніх традицій, у стверженні, у запереченні, у чистих помислах самотнього мудреця, який вважає себе людством і всім світом в одній особі без страху викликати невдоволення натовпу. Якщо під впливом атеїстичної традиції хтось сформує собі небезспірне поняття бога, можна буде показати і його суперечливість, і його неіснування. Але той самий розум, який створив сумнівне поняття бога, здатний відкинути його як недосконале поняття, зберігаючи в своєму світогляді аксіому існування Бога.

Людині властива віра, що узгоджує протиріччя. Віра дозволяє бачити єдність всесвіту і сприяє розвитку розуму, спонукаючи реалізувати вигаданий, казковий ідеал у реальній добрій волі, добрих думках і ділах.

Догма ЕДИНОЛИЧНОСТИ

Истина и счастье всегда рождаются в добром замысле одного человека, который впоследствии согласовывается с другими людьми. Такова догма единоличности в нашей религии. Бог говорит, что одна душа является обществом, а общество душ является душой. Наши религиозные организации, душевные общества, создаются душами- хранителями веры, лично призванными Богом. Если хранитель веры является коллективным, его воля должна выражаться согласием, единогласным волеизъявлением всех душ-участниц. Однако слово Божье подсказывает, что на вопрос о числе верующих в душевном обществе следует отвечать: не число, а душевность приближает к истине (Диал. 10).

Привычка оценивать организации по их численности так же укоренилась в нашем сознании, как инстинкты и чувства человека. В толпе мы видим организованность и силу, инстинктивно желаем присоединиться к толпе, убеждаем себя, что нормально и радостно быть в большинстве.

Однако опыт подсказывает нам, что руководствоваться чувствами и инстинктами не всегда правильно. Например, когда нам приходится случайно взять в руки пластиковый стаканчик с очень горячим кофе и этот стаканчик нестерпимо жжет, инстинкт подсказывает нам бросить этот стаканчик на пол, не думая о том, что можно при этом обжечь ноги, заляпать одежду, ковер и так далее. Усилием воли можно отвлечься от боли и поставить стакан на стол. В ином случае, поддавшись инстинкту, мы теряем контроль над ситуацией и порожаем хаос. Конечно, такое проявление хаоса, как испорченная одежда или лужа на полу, не слишком большая проблема. Но инстинкты могут подвести и в более сложных ситуациях, когда одно проявление несдержанности может привести к серьезным потерям - например, если под влиянием многообещающей рекламы и советов друзей вы доверите свои сбережения финансовой пирамиде, которая обанкротится через несколько месяцев, а можно было этого избежать, поинтересовавшись, принимает ли участие эта организация в фонде гарантирования вкладов, публикуется ли ее ежегодная финансовая отчетность и так далее.

Вы найдете много примеров обманчивых ощущений и влечений в своей собственной памяти, их подскажет опыт. Всем нам приходилось разочаровываться в мифе об ультимативной правоте народа, большинства, многих и сказках о неперемной неправоте эгоистов, индивидуалистов, ненормальных одиночек. Скопления людей под влиянием смутных чувств чаще всего не предвещают ничего хорошего. И лишь тогда, когда свободный разум, не тонущий в водоворотах чувств, создает мудрый замысел, а Бог чудом помогает многим понять и поддержать его - истина из индивидуального откровения превращается в общественный договор, совместную добрую волю общины.

ИДЕАЛИСТ

Религиозный бюллетень "Идеалист"
(“Идеалист”, “Idealist”)

№ 4 (18)

27.02.2013 г.

Свидетельство о государственной регистрации
печатного средства массовой информации
КВ № 19005-7795Р, выдано Государственной
регистрационной службой Украины 05.06.2012г.

Цена 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Подписной индекс 68183.

ISSN 2305-5510

Основатель, редактор, издатель:

Шеляженко Юрий Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адрес редакции, издателя, типографии:

ул. Тверской тупик, д. 9, к. 82,

г. Киев, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 экз.

Программные цели (основные принципы):

Утверждение индивидуальности и гласности;
пропаганда идеологий креативного идеализма и
суверенитета личности; открытое выражение и
свободное распространение религиозных
убеждений верующими гражданами
вероисповедания (религии) Веры в Наивысшую

Ценность Человека; проповедь откровений;

реализация прав на свободу слова,
мировоззрения и вероисповедания, на
информацию; критика и преодоление
дискриминации по признаку массовости
(коллективности) и иных видов противоправной
дискриминации; защита и развитие свободной
души, прав, свобод, интересов человека и
гражданина, общественного блага, социальных
ценностей, истины, веры, добра, ответственности
перед Богом, народом, собственной совестью,
здорового смысла и верховенства права.

УКРАИНСКОЕ
ДУШЕВНОЕ
ОБЩЕСТВО

Любишь договариваться?

Притча.

Эта история родилась в маршрутном микроавтобусе, который, качаясь, словно колыбель, ехал зимним вечером от центра города к спальному микрорайону. Темнота в салоне, словно крепко заваренный чай, была густой и горячеей от толчеи пассажиров, сидевших, стоявших сгорбленными, наступавших на ноги друг другу и еле удерживающих равновесие, хватаясь за одежду соседей. Один тусклый фонарь у дверей маршрутки освещал липкую коричневую тень, как маленький кусочек лимона.

Гриша дремал сидя без страха пропустить свою конечную остановку: водитель всегда разбудит. Вдруг он проснулся, поднял голову. Рядом с ним стояла девушка, которую он не надеялся увидеть даже во сне. В ее фигуре было что-то бесконечно знакомое и радостное, щекочущее и свежее, как весенняя трава. Он, не задумываясь, рассматривал ее, наслаждаясь каждой секундой. Она так же рассматривала его.

Через несколько остановок, еще далеко от конечной, девушка вышла из маршрутки. Парень следовал за ней. Они даже не разговаривали: в объятиях судьбы уютнее было молча идти вместе. Девушка открыла двери подъезда магнитным ключом, двое поднялись на лифте на семнадцатый этаж и пришли в ее квартиру.

Сели вместе на диване. Девушка заговорила первой: "Меня зовут Нина". "Ты мне нравишься" – ответил Гриша. Оба задумались.

"Что мы можем сделать вместе? Я ничего не знаю о тебе, ты ничего не знаешь обо мне" – думал вслух Гриша. "Другие бы начали целоваться" – усмехнулась Нина. "Но я чувствую, что ты тоже хочешь от жизни большего" – сказал Гриша. "Точно. Сейчас я никто и ты никто" – девушка гневно встряхнула головой.

"Другие бы подумали, что вместе мы уже пара. Но это случилось само собой. Это не наша заслуга, и мы остались никем, как и были никем" – парень пересел с дивана на пол и прислонился к ее ноге. Нина продолжила: "Мы займемся любовью и родим детей, которые будут никем. И все будут убеждать нас в том, что мы прекрасная пара, что наши дети очень талантливые, а тем временем мы будем знать, что мы никто и наши дети будут никем. Как я ненавижу

Религиозный
бюллетень
№ 4 (18)
27.02.2013

проклятые банальности!"

Гриша выключил свет, и они легли рядом на полу, всматриваясь в глубину бездонной тьмы.

"Кто вообще выдумал поцелуй? Иногда это приятно, но не более того. Старая мокрая забава. Даже смешно смотреть на это в фильмах" – рассуждала девушка. "Общаться приятнее: надо думать, фантазировать" – продолжил парень. "Как ты считаешь, мы с тобой сможем стать кем-то?" – "Весь мир против нас. Все хотят, чтобы я накинулся на тебя, как зверь, чтобы мы занимались любовью, делали детей и были никем, и чтобы наши дети были никем, и чтобы дети наших детей были никем. Нам даже заплатят, чтобы мы рождали пустоту и воспитывали пустоту." – "Не продамся! Люблю тебя!" – "Не продамся! Люблю тебя!"

Они включили свет, кивнули друг другу и разошлись.

Прошло три года.

Гриша создал международный сайт с недорогими видеоуроками, обучающими основам двадцати языков мира.

Нина организовала выставку своих рисунков, на которой они снова встретились.

"Я хочу выучить хинди на твоём сайте" – сказала она.

"Я хочу проиллюстрировать некоторые видеоуроки твоими прекрасными рисунками" – ответил он.

"Значит, вместе мы можем сделать что-то серьезное" – подсказала Нина. "И мы научим наших детей владеть всеми языками и раскрашивать жизнь всеми красками, какие можно себе представить" – согласился Гриша и обнял ее.

А в двух шагах от них заплакала маленькая девочка. От ее рева содрогались стены художественной галереи. Родителям этого ребенка понравилась реклама выставки в модном журнале. Они решили развлечься всей семьей, но, когда пришли, были сильно раздражены тем, что это слишком умное искусство. И принялись ссориться, выяснять, кто кого потянул на выставку.

Нина и Гриша подошли к ревунье. Присели рядом с ней. Нина предложила, показывая пальцем на ближайший рисунок: "Хочешь, расскажу, что тут нарисовано?". Девочка успокоилась и спросила, всхлипывая, как сделать, чтобы родители не ссорились. Те уже замолкли, стали рядом и молчали, совсем красные.

"Как вы познакомились?" – поинтересовалась Нина. "Встретились на природе, выпили, он сразу затянул меня в свою палатку... Вы знаете, как это бывает" – объяснила мать девочки. "У них другая, правильная любовь" – решительно возразила дочка своей матери – "Я тоже так хочу! Научите меня, а то я снова буду плакать!"

Нина и Гриша громко засмеялись, так весело было слышать этот детский шантаж.

"Ты уже умеешь!" – едва сдерживая смех, объяснила Нина.

"Как?!" – удивилась девочка.

Вместо ответа Гриша спросил: "Любишь договариваться?"

И девочка с пониманием кивнула. А потом улыбка расцвела на ее лице, и все слезы вдруг исчезли из глаз, словно их никогда не было.

Почему мы верим в Бога без доказательств?

Религиозный
бюллетень
№ 4 (18)
27.02.2013

В Священном писании сказано, что верующим в наивысшую ценность человека следует общаться с инакомыслящими для взаимного духовного обогащения (Диал. 5-6). В частности, Бог учит нас, что атеизм совершенен как отрицание несовершенных представлений о Боге (Диал. 12). Атеисты обычно требуют от верующих доказательств существования Бога. Как честно ответить себе и им на простой вопрос: почему мы верим в Бога без доказательств?

В науке есть понятие аксиомы - очевидной истины, принимаемой на веру без доказательств. Если бы религия была наукой, Бог для верующих был бы аксиомой. Вера в Бога представляет собой признание очевидной истины, не требующей доказательств. Мы верим в Бога, мысленно общаемся с Богом, находим его в своей душе, узнаем его добрую волю в своей доброй воле. Мы знаем, что Бог - это одушевленная, всеохватывающая, вечная истина, которую невозможно отрицать, потому что в своей полноте она включает в себя свою противоположность. Наша вера примиряет противоположности, потому что мы верим в единство всего мыслимого, а значит, существующего и называем Богом это единство, в безграничности которого бытие и небытие единосущны и неделимы.

Не все готовы к такому примирению. Многие считают более естественным противопоставлять чувства мыслям: ощущаемое принимать на веру, выдуманное считать ненастоящим и отвергать. Последовательное отрицание всего мыслимого - тоже целостный взгляд на действительность, истинный и полноценный, с нашей точки зрения, божественный: если мы согласовываем противоположности верой в их порожденность единой истиной, многие другие согласовывают противоположности верой в их порожденность одним заблуждением. Эта универсальность отрицания и заставляет атеистов низвергать понятие Бога с вершины аксиоматичности в пропасть опровергнутых теорий, при этом утверждая, с нашей точки зрения, божественность отрицания.

Называть существование Бога научной гипотезой с целью серьезного обсуждения эксперимента по обнаружению Бога - так же абсурдно, как приобщить сборник сказок к уголовному делу со странным намерением вынести издателю приговор "мошенник!". Не существует научной гипотезы Бога, соответствующей критерию необходимого основания Аристотеля и критерию фальсифицируемости Поппера. Бог - плод суверенитета традиции, Бог субъективен: он существует или не существует для верных традиции в соответствии с тем, как данная традиция решает этот вопрос. Даже ученый, изучающий религии, должен признать, будучи честным перед собой, что для него отрицать или утверждать существование Бога является таким же выходом за пределы своей специальной компетенции, как для бухгалтера парламента взобраться на высокую трибуну и, оглашая зарплатную ведомость, ловить на слове депутата-коммуниста с его пустыми речами в рабочее время о том, что родину надо любить бесплатно.

Следует отметить, что некоторые последовательные атеисты осознают всю полноту и бесспорность божественного, аксиоматичность Бога для верующих, хотя и склонны, в отличие от верующих, считать это недостатком, а не достоинством человеческой природы. Вот размышления атеиста К. Бояршина на эту тему: "Причина выдвижения "гипотезы" бога лежит за пределами чувственного опыта и рационального мышления. Это следствие врождённого дефекта интуиции - извечного общечеловеческого порока, одушевлявшего в своё время и камни, и воды. Вам приходилось когда-нибудь ругать барахлящий мотор или подвистистый компьютер? Поздравляю, вы не чужды анимистическим зачаткам религии. Чтобы мыслить абстрактно, надо уметь обобщать. Место конкретных вещей занимают обобщённые универсальные обозначения - "дерево" обозначает все деревья, "камень" - все камни. Конкретные образы в голове сменились понятиями. И то, и другое "изнутри" человеческого сознания выглядит одинаково реальным. Итак, в основе "гипотезы" бога лежат не опыт и рассуждение, а три априорные интуитивные ошибки, следствие эволюционных компромиссов в конструкции человеческого разума. По названию тех культурных явлений, к которым они приводят, их можно назвать - анимизм, креационизм и идеализм. "Баги" в "прошивке" человеческого мозга порождают агрессивный информационный вирус, легко заражающий даже тех, кто, казалось, был от него ограждён или избавлен. Что же получает человек, возводящий психологическую иллюзию бога в "гипотезу", и пристрастно подыскивающий для неё "доказательства"? Непознаваемость бога нивелирует всякую объяснительную силу предположения о его существовании". Несмотря на верность материалистической догме атеиста, написавшего все это, нельзя не отметить его интеллектуальный подвиг в согласовании материалистической традиции с религиозными: этому атеисту хватило смелости подойти вплотную к признанию того, что одушевление, обобщение и самоценность мыслей естественно присущи человеческому разуму и воплощают единство бытия в личности Бога-творца, примера совершенной человечности, явленного во всем ощутимом и мыслимом. Бог включает в себя веру в Бога и отрицание Бога, понимание Бога и непонимание Бога, потому что Бог един и целостен и олицетворяет наивысшую ценность человека, одушевляет вечность. Чем больше несовершенных богов высмеивает атеист, тем больше ему хочется выискивать и придумывать новых богов, чтобы подвергнуть их отрицанию; вдохновенный творец отрицаний так же общается с Богом в лице отрицания, как верующие в наивысшую ценность человека общаются с Богом в лице единой самоутвержденной действительности.

Вопрос о существовании Бога - всего лишь демонстрация отрицания: ставя этот вопрос, атеист ставит под сомнение очевидность существования Бога, и это самодостаточно. Рассмотрим две альтернативы, порожденные этим вопросом. Можно легко доказать, что Бог есть, выбрав для этого свое вульгарное определение Бога. Например: положим, что Бог - это небо; общеизвестно, что небо существует; в таком случае Бог существует. Подобные "доказательства" с точки зрения большинства религиозных традиций допустимы в качестве средства укрепления веры, хотя всерьез их не воспринимают, потому что бесспорная истина существования Бога принимается на веру и не нуждается

в доказательствах. Можно так же легко доказать, что Бога нет, выбрав для этого свое вульгарное определение Бога. Например: положим, что Бог - это сердце размером с Солнце; из анатомии известно, что размеры человеческого сердца далеко не астрономические; в таком случае Бог не существует. Разумеется, такое "доказательство" с точки зрения верующих будет нечестным, потому что представляет собой богохульство. Но если верующие правильно понимают ход мыслей атеиста, они не будут гневаться на атеиста, потому что поймут, что Бог атеиста и Бог верующего - это два совершенно разных понятия. Действительно, кроме религиозного теистического понятия Бога, существует еще атеистическое понятие бога. В атеизме бог определяется как выдумка о не существующей на самом деле сверхъестественной личности, от имени которой действуют корыстные мошенники на доверии, давая людям несбыточные обещания либо запугивая людей без оснований и получая таким образом личную выгоду. В атеизме несуществование бога аксиоматично. Яркий пример - буддистский атеизм, где главнейшие догмы шуньяты и анатмана не допускают существования никакого сверхъестественного существа, или монотеистический атеизм в отношении к богам древних культов многобожия.

То, что отрицание бога всегда производится ради утверждения высшего авторитета, например, научной традиции, государственнической традиции, вовсе не делает доказательством ссылки на научное или государственническое мировоззрение, для которых бог является лишней сущностью. Это отрицание путем волеизъявления, обыкновенная иррациональная враждебность, гордыня, нежелание согласовывать свои традиции с чужими. Конечно, в религиозных традициях полно такой же гордыни, так что развитие научного атеизма является справедливым ответом на вредную мистику. Отрицание сомнительного - одна из форм утверждения несомненного. И стремление атеистов объять необъятное, впихая понятия бога в научные рамки, чтобы затем отпровергнуть его реалистичность, соответствует такой добродетели любой традиции, как всеохватность мировоззрения. Верность традиции отрицания бога заставляет атеистов изучать и на свой отрицательный лад согласовывать разные религиозные феномены, спорить с верующими. Это помогает развитию религиозных традиций, выявлению заблуждений. Атеисты выполняют полезную роль санитаров леса, очищая все религии от нелепых предрассудков. И мы, верующие в наивысшую ценность человека, с Божьей помощью видим утверждающую силу атеистических отрицаний: то, что объединяет вселенную с человеком в центре ее, и есть Бог, как бы это ни называлось и что бы под этим ни понималось на первый взгляд - материя, наука, государство, общество или просто отрицание как таковое. И когда научный атеизм обслуживает научную традицию, утверждая научную догму о приоритете материи и вторичности идей, мы пользуемся достижениями науки для утверждения наивысшей ценности человека. И когда светский атеизм, обслуживая светскую традицию, утверждает светскую догму о том, что социализация важнее умствований, мы пользуемся благами общественного договора для утверждения веры в наивысшую ценность человека. Таким образом Бог благословил нас разумно согласовывать все традиции. Ведь разумность - высшая традиция. Атеисты мы или верующие, в любом случае главное оставаться разумными людьми:

последовательно сохранять рациональный подход ко всему; стремиться понять все своим умом; сомневаться в разумности своих и чужих мнений, перепроверяя и согласовывая их, чтобы сохранить разумность.

Атеисты называют Бога сказкой, не понимая, что сказки могут быть такой же основательной реальностью, какой для них является материя. Они выискивают и разоблачают сверхъестественное, презируя сказки, но забывают о том, что любая человеческая мысль содержит элементы сверхъестественного в силу своей абстрактности, обобщенности, возвышенности над чувствами и ощущениями. Даже уверенность атеистов в том, будто возможно обобщить одним словом "сверхъестественное" все разнообразие религиозных верований, уже крайне сверхъестественно и придает слову "сверхъестественное" весьма сверхъестественное значение. Если мыслимое объявить несуществующим, тогда осязаемое, "материя", занимает место священного, эксперимент и экспертиза становятся ритуалами. И само понятие "материи" сверхъестественно обобщается, включая в себя всевозможные отрицания мыслимого. Материальность бытия становится самой популярной сказкой современности.

Сказки учат думать, учат воображать и с пониманием встречать непривычное, не проявляя агрессивную враждебность. Без выдумки и без веры в свои фантазии, с одновременным осознанием их субъективности и стремлением усовершенствовать мир действительной реализацией своих фантазий, никакая традиция не будет развиваться; в том числе, атеистическая - недаром атеисты придумали множество сказок о разных противоречиях веры, несуществующих богах, лишь отдаленно напоминающих реального Бога, в которого мы верим. Пренебрежение фантазиями есть признак деградации разума, и даже отрицающему приходится выдумывать все новые и новые предметы отрицания, пока он сохраняет мудрость. На самом деле, человек отличается от животных прежде всего тем, что человек - большой фантазер. И, естественно, большой любитель отрицать. Потому что сказки, усыпляющие рассудок вместо того, чтобы пробуждать, отупляющие, грабящие, ссорящие вместо того, чтобы мотивировать, обогащать, согласовывать - это, действительно, вредные фантазии. И с этими фантазиями, с неумеренностью чувств, на которых они паразитируют, борются все разумные люди, независимо от того, каким традициям они сохраняют верность.

Итак, мы верим в Бога без доказательств, потому что Бог бесспорен; Бог - единство человека с бесконечным пространством бытия, с прошлым, настоящим и будущим во всей полноте, воспроизведенное множеством самодостаточных традиций, в утверждении, в отрицании, в чистых помыслах одинокого мудреца, считающего себя человечеством и вселенной в одном лице без страха вызвать недовольство толпы. Если под влиянием атеистической традиции кто-то сформирует себе небесспорное понятие бога, можно показать и его противоречивость, и его несуществование. Но тот же разум, который создает небесспорное понятие бога, способен отвергнуть его как несовершенное понятие, сохраняя в своем мировоззрении аксиому существования Бога. Человеку свойственна вера. Вера согласовывает противоречия. Вера позволяет видеть единство вселенной и способствует развитию разума, побуждая к реализации выдуманного, сказочного идеала в реальной доброй воле, добрых мыслях и делах.